

[Justitsministeren.]

der blev truffet af Samlingsregeringen. For denne Afgørelse maa baade det ærede Medlem og jeg bøje os.

Jeg vil gerne tilføje, at de Undersøgelser, der finder Sted i Ministeriet for særlige Anliggender, efter det Kendskab, jeg har til dem, er saa omfattende og saa objektive, at de efter min Mening i enhver Henseende, maa anses for betryggende, og jeg har Indtryk af, at Ministeren og Ministeriet for særlige Anliggender er besjælet af Ønsket om at naa til en fuldt retfærdig Afgørelse i de enkelte Sager.

Efter Debatten her i Tinget i Juni 1946 er der i øvrigt yderligere sket det, at de politimæssige Undersøgelser er udvidet, saa at Politiet i flere Tilfælde end tidligere foretager Undersøgelse. Der foretages for det første politimæssig Undersøgelse, naar Ministeriet for særlige Anliggender kommer til det Resultat, at der ud over de Undersøgelser, Ministeriet har foretaget, kan være Grund til at foretage supplerende Undersøgelser. Som Hovedregel foretages saadanne politimæssige Undersøgelser endvidere, naar vi fra Justitsministeriet henstiller det til Ministeriet for særlige Anliggender, men den endelige Afgørelse af, hvorvidt det skal ske, ligger hos Ministeriet for særlige Anliggender. Jeg tror dog, jeg tør sige, at Ministeriet for særlige Anliggender tager alt muligt Hensyn til de Ønsker, Justitsministeriet fremsætter i saa Henseende.

Jeg haaber nu, at det ærede Medlem Hr. Steincke officielt er klar over min Stilling. Uofficielt, uden for Salen, har det ærede Medlem jo længe været fuldt ud klar over den. Jeg forstaar, at det har været magtpaaliggende for det ærede Medlem at faa mig til her fra Talerstolen at gøre Rede for det, som det ærede Medlem altsaa godt vidste i Forvejen.

Jeg er altsaa enig med det ærede Medlem i, at Sagerne Afgørelse, hvis der ikke havde foreligget denne bindende Aftale, og særlige Hensyn, burde have ligget hos Justitsministeriet. Jeg gentager, at de Undersøgelser, der foretages af Ministeriet for særlige Anliggender, i enhver Henseende er objektive og præget af Ønsket om at gøre Ret og Skel til alle Sider. Til Fordel for, at Afgørelsen ligger hos Ministeriet for særlige Anliggender, taler foruden meget andet ogsaa dette, som er fremhævet af den højtærede Minister for særlige Anliggender, at hvis Justitsministeriet og Politiet alene skulde foretage disse Undersøgelser, vilde de Gang paa Gang støde paa en Mur af Tavshed, en Mur af Modstand mod at give Oplysninger

hos de Folk, der har været inde i dette Arbejde, medens Ministeriet for særlige Anliggender ganske anderledes har Muligheder for at faa disse Folk, som har særlig Tillid til dette Ministerium, til at give de nødvendige Oplysninger. Derfor bliver det, naar alt kommer til alt, et Spørgsmaal, om det alligevel ikke er rigtigt, selv om det ærede Medlem og jeg kunde have ønsket en anden Vej, at Samlingsregeringen har valgt den Vej at lægge Undersøgelsen og Afgørelsen i Hænderne paa Ministeriet for særlige Anliggender, og at det nuværende Ministerium har følt sig bundet af denne Aftale. Jeg er alt taget i Betragtning, tilbøjelig til at mene, at der er meget, der taler derfor, selv om jeg synes, at det rent juridisk vilde være rart, om Justitsministeren havde Afgørelsen.

Rytter: Maa jeg begynde med at takke det ærede Medlem Hr. Steincke, fordi han har stillet denne Forespørgsel til Justitsministeren og — som det nu viser sig — reelt og saa til Ministeren for særlige Anliggender. Det har glædet mig, fordi jeg gennem Skrivelser fra Befolkningen har erfaret, hvordan dette Spørgsmaal beskæftiger den danske Offentlighed. Derimod ser jeg mig desværre ikke i Stand til at takke den højtærede Minister for særlige Anliggender, og jeg vil fremkomme med en Kritik af Ministeren, navnlig efter den Redegørelse, han har givet her i Dag. Jeg optræder selvfølgelig ikke her som Ordfører for mit Parti, men paa egne Vegne som det vildfarne Faar.

I Sverige skal Love, før de bliver fremlagt for Rigsdagen, gaa igennem Institutionen „Svea Hovrätt“, som skal udtale sig derom. For nylig udtalte den, at hvis Regering og Rigsdag skulde være formelt berettede til gennem almindelig Lovgivning at gøre de mest vilkaarlige og urimelige Indgreb i private Borgeres Rettigheder; saa var der hermed taget et første Skridt og et stort Skridt bort fra Retsstaten. Erklæringen slutter:

„I en Stat, som vedblivende gør Krav paa at regnes som en Retsstat, kan det aldrig være betydningsløst, om en Gruppe af Medborgere — hvor lille Gruppen end er, ja, om det saa kun drejede sig om en enkelt Person — med Føje faar Følelsen af at være retsløs.“

Jeg er bange for, at vi er langt inde paa det, der er Tale om i denne Udtalelse, der i Sverige er fremsat som Protest mod et Lovforslag, som man ventede fremsat. Det forekommer mig, at der her i Landet er en Gruppe Mennesker, som vi er ved at erklære for retsløse, og det er de saakaldte Stikkeres